

— Батьо Митко!... прѣзъ сълзи разправя тя. — Азъ нали ще ходя на училище, мамо? Нали ще ми купите букварче и тетрадка?

— Да, да миличкото ми! Като порастнешъ, всичко ще имашъ.

И Райничка хвърчи отъ радостъ, че и тя е ученичка и тя ще ходи въ училище наредъ съ всички.

Но дойде деньтъ за училище. Майката облѣче Митко и Васко, даде имъ свидѣтелствата и ги изпрати да се записватъ. Митко за второ, а Васко ще постѣпа за първа година въ училище. Каква радостъ за него! Ученикъ. И двама забързаха за училище.

На двора Райничка играеше съ Берта. Щомъ ги видѣ, тя остави играта и се затече къмъ тѣхъ.

И азъ ще дойда на училище! Мама каза, че и азъ ще ходя вече на училище!

— Върни се, ти си още малка, нѣма да те приематъ, — каза ѝ тихо Митко.

Райничка се обиди. Зачерви се отъ срамъ, стълзи напълниха очичкитѣ ѝ и съ задавенъ гласъ се обърна къмъ Васко:

— Васко, нали не съмъ малка? Нали ще ме приематъ въ училище? Мама каза, че ще стана добра